

Carta del Prelat (febrer 2010)

En la carta mensual, el Prelat anuncia un any marià a l'Opus Dei per agrair al Senyor que sant Josepmaria Escrivà veiés, fa 80 anys, que també l'Opus Dei era un camí de santedat per a les dones.

Estimadíssims, que Jesús em guardi les filles i els fills!

En aquest mes, fa vuitanta anys del moment en que sant Josepmaria va veure que l'Opus Dei era també per a les dones. Sabem que el 2 d'octubre de 1928, quan va rebre la llum fundacional, el nostre Pare va pensar que en l'Obra hauria només homes. Per això, podem imaginar-ne la sorpresa i el goig quan pocs mesos després, el 14 de febrer de 1930, el Senyor li va fer comprendre que comptava també amb les dones per portar -amb el seu exemple i amb la seva paraula-, per tot arreu, el missatge de la santificació en el treball professional i en totes les circumstàncies de la vida ordinària. Anys després, ple d'agraïment a la Providència, comentaria que *l'Obra veritablement, sense aquesta voluntat expressa del Senyor i sense les vostres germanes, hauria quedat manca* [1]. Moltíssimes vegades es va expressar així, donant-nos a entendre, filles, la gran responsabilitat de cadascuna. Encara que sigui una petita digressió, us prego que demaneu al Cel una intenció, que us proporcionarà força alegria.

Des del 14 de febrer de 1930, sant Josepmaria va treballar per obrir aquest camí de santedat enmig del món, l'Opus Dei, a dones de totes les professions, races i condicions socials. Ara manifestem la nostra gratitud a la Santíssima Trinitat, perquè és una realitat que aquesta tasca ha arrelat amb profunditat i extensió arreu, malgrat les grans dificultats que va haver de superar, especialment en els inicis. Si la predicació de sant Josepmaria sobre la santificació de les realitats terrenals va trobar tants obstacles en els anys 30 i 40 del segle passat, penseu en les dificultats que s'afegien quan aquesta invitació a santificar totes les professions honestes, s'adreçava a un públic femení.

Avui dia hom reconeix a les dones -i és lògic- les mateixes possibilitats que a els homes en múltiples camps, però vuitanta anys enrere no passava així. Llavors era poc freqüent, per exemple, que cursessin estudis universitaris o que treballessin fora de la llar -a excepció dels treballs manuals que sempre havien fet-, i més estrany encara que ocupessin llocs de responsabilitat civil, social o acadèmica. Molts lustres després, el Concili Vaticà II proclamava: «Arriba l'hora, ha arribat l'hora en que la vocació de la dona es compleix en plenitud, l'hora en que la dona adquireix en el món una influència, un pes, un poder mai no assolits fins ara. Per això, en aquest moment en que la humanitat coneix una mutació tan profunda, les dones plenes de l'esperit de l'Evangeli poden ajudar tant a que la humanitat no decaigui»[2].

S'ha recorregut un llarg camí des d'aleshores, mercès a l'esforç d'innombrables persones, que han contribuït a que es reconegués -també en les lleis civils- la dignitat de la dona, la seva igualtat de drets i deures respecte a l'home. Entre aquestes persones -és de justícia reconèixer-ho- un lloc especial correspon a sant Josepmaria, que des del primer moment va encoratjar les seves filles, i les que s'acostaven a l'Obra, a assolir les metes que els fos possible, en els més diversos sectors de l'activitat humana. Em vénen a la memòria molts esdeveniments concrets: des de la força amb què animava les que tenien condicions intel·lectuals que apuntessin alt en la vida professional -en el camp de la cultura, de les ciències, etc.-, fins l'ímpetu, no menor, amb què va procurar que es reconegués l'enorme servei que rendeixen a la societat altres treballs. Al seu impuls directíssim hom deu, per exemple, que en tot el món hagi institucions educatives dedicades a preparar professionalment a moltes joves per al treball de la llar, de manera que aquestes tasques rebien el reconeixement que mereixen, tant en les lleis civils com en la consciència social.

Dono gràcies a Déu perquè els fidels de la Prelatura, en estreta unió amb tantes altres persones de bona voluntat, han contribuït i segueixen contribuint a difondre pel món aquesta visió cristiana de la condició femenina. No obstant això, hi resta tant per fer! Si en molts ambients ja es reconeix àmpliament la dignitat i el paper de la dona, en altres llocs és una possibilitat llunyana. En qualsevol cas, les filles i els fills de Déu hem de prosseguir amb afany aquesta tasca, i mostrar que -com va escriure el nostre fundador- ***desenvolupament, maduresa, emancipació de la dona, no han de significar una pretensió d'igualtat -d'uniformitat- amb l'home, una imitació de la manera viril d'actuar: això no seria un èxit, seria una pèrdua per a la dona: no perquè sigui més, o menys que l'home, sinó perquè és diferent. En un pla essencial -que ha de tenir el seu reconeixement jurídic, tant en el dret civil com en l'eclesiàstic- sí que pot parlar d'igualtat de drets, perquè la dona té, exactament igual que l'home, la dignitat de persona i de filla de Déu. Però a partir d'aquesta igualtat fonamental, cadascú ha d'aconseguir el que li és propi, i en aquest pla, emancipació és tant com dir possibilitat real de desenvolupar plenament les pròpies virtualitats: les que té en la seva singularitat, i les que té com a dona . La igualtat davant el dret, la igualtat d'oportunitats davant la llei, no suprimeix sinó que pressuposa i promou aquesta diversitat, que és riquesa per a tots*** [3].

De la mateixa manera que l'any 2008, quan commemorem el vuitantè aniversari de la fundació de l'Obra, m'ha semblat que el recurs més oportú, per donar curs a la nostra acció de gràcies, consisteix a recórrer aquests mesos de la mà de la Mare de Déu. Per això, em causa molta alegria convocar un nou any marià a l'Opus Dei, des del proper 14 de febrer fins la mateixa data de 2011. Al llarg d'aquests mesos, maldarem per honorar més i millor la nostra Mare, sobretot tenint cura del res i contemplació del Sant Rosari, difonent aquesta devoció entre les nostres famílies i els nostres amics. I donem gràcies a Déu, expressament, per la tasca de les dones que s'ocupen de l'atenció material dels Centres de la Prelatura, que contribueix decisivament a mantenir i millorar el clima de llar que el Senyor va infondre a l'Obra, quan la va inspirar al nostre Pare el 1928.

Els primers mesos d'aquest any marià coincideixen amb els últims de l'Any sacerdotal convocat per Benet XVI per a tota l'Església. En el transcurs d'aquest temps, he insistit que, en demanar pels sacerdots, hem de pregar també perquè tots els fidels siguem més conscients de la nostra ànima sacerdotal, amb una vibració diària, i que ens decidim, també quotidianament, a comunicar l'alegria d'aquest do -comú a tots els batejats- a les persones que tractem.

El 14 de febrer és un nou aniversari de la fundació de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, que va tenir lloc el 1943. Aquell dia, mentre sant Josepmaria celebrava el Sacrifici de l'Altar a l'oratori d'un Centre de la Secció de dones, el Senyor va voler donar-li la solució perquè poguessin incardinar-se sacerdots a l'Opus Dei. El nostre Pare, home de fe profunda en la Providència divina, veia clarament que amb aquesta coincidència de dates, el Senyor havia volgut refermar la profunda unitat -d'esperit, de vocació i de règim- característica de l'Opus Dei, entre homes i dones, seglars i sacerdots. Afirmava: ***sembla com si el Senyor volgués dir-nos: no em trenqueu la unitat de l'Obra! ;Estimeu-la, defenseu-la, fomenteu-la!*** [4].

L'ànima sacerdotal no és altra cosa que el sacerdoci comú fet vida en els batejats, fins al punt d'informar tots els instants de l'existència. El nostre Pare agràia al Senyor que aquesta realitat hagués pres cos en cadascuna i en cada un dels fidels de l'Obra. ***Moltes vegades*** -predicava, per exemple, el 1960- ***us he dit que tots, sacerdots i laics, tenim ànima sacerdotal. Encara més: jo diria a tots els meus fills que són sacerdots -amb aquest sacerdoci real de què parla Sant Pere (cf. 1 Pt 2, 9)- no només per haver rebut el baptisme, sinó perquè vos estis lux mundi, sou llum del món, i la llum no pot amagar-se: non potest civitas abscondi supra montem posita (Mt 5, 14), no es pot encobrir una ciutat edificada sobre una muntanya. Crist és aixecat a la Creu, per atraure totes les coses a Sí, i els meus fills procuren alçar-lo al cim de totes les activitats***

humanes nobles, per portar-li ànimes [5].

En recordar aquesta certesa, impulsava a posar en acte les virtualitats contingudes en la vocació cristiana. Però no es limitava a enunciar teòricament aquesta veritat, sinó que ensenyava a posar-la en pràctica. Aconsellava viure la Santa Missa al llarg de les vint-i-quatre hores del dia, presentant al Senyor, en l'ofertori, les tasques de la jornada, els èxits i els fracassos, les penes i les alegries. Recomanava realitzar el treball esforçant-se per exercitar-se en les virtuts que tota activitat professional comporta -laboriositat, abnegació, servei als altres, etc.- amb esperit cristià. D'aquesta manera, conclouïa, la Santa Missa esdevé veritablement el *centre i l'arrel de la vida espiritual del cristià* [6], i prolonguem el Sant Sacrifici durant la jornada sencera.

I li agradava descendir als detalls. Durant una reunió amb gent jove, davant la pregunta de com posar en pràctica l'ànima sacerdotal, va respondre: *com penses que ha de ser un sacerdot? Sacrificat, zelós, somrient, que atregui, que no rebutgi a les persones que en demanen els serveis, que sàpiga disculpar, que sàpiga comprendre, que sàpiga aconsellar, etc. Tu sabbies això i moltes coses més i estic convençut, fill del meu cor, que procures practicar-ho: per això tens ànima sacerdotal* [7].

I en un altre moment: *participeu en el sacerdoci reial de Crist per haver rebut els sagraments del Baptisme i de la Confirmació, i participeu també en els carismes que distribueix l'Esperit Sant, en el sentit que feu moltes coses bones. Una paraula vostra, de vegades, obre els ulls a un cec; la vostra manera de comportar-vos fa que un invàlid, una persona que no feia res per a la vida cristiana, s'aixequi i treballi al vostre costat, i altres vegades són morts, que fan pudor, els que van al Sagrament de la Penitència moguts pels vostres precs, pel vostre ensenyament, per la vostra pregària. Es purifiquen, es netegen, i són capaços de totes les coses bones: han ressuscitat* [8].

A la llum d'aquestes consideracions, podem preguntar-nos si la Santa Missa constitueix veritablement el punt de confluència dels nostres desitjos i intencions, la font de la qual es nodreixen els afanys de santedat i d'apostolat. ¿Veiem ànimes en les persones amb les que ens trobem al llarg de la jornada? ¿Reaccionem amb actes d'amor i desgreuge davant les ofenses que rep el Senyor? Sentim-nos, a més, solidaris amb els qui pateixen materialment i espiritual a causa de guerres, persecucions, catàstrofes naturals, etc., I tractem d'acompanyar-los amb la nostra pregària, i amb la nostra ajuda material, sempre que sigui possible. Desitgem que notícies com la del terratrèmol a Haití no es quedin en un mer record.

Els fruits apostòlics depenen de la unió amb Nostre Senyor, com ha posat de relleu el Papa referint-se a l'extraordinària eficàcia pastoral del sant Rector d'Ars. **Va aconseguir tocar el cor de la gent** -explicava en una audiència- **no gràcies a les seves dots humanes, ni basant-se exclusivament en un esforç de voluntat, per lloable que fos, va conquerir les ànimes, fins i tot les més refractàries, comunicant allò que vivia íntimament, és a dir, la seva amistat amb Crist. Estava "enamorat" de Crist, i el veritable secret del seu èxit pastoral va ser l'amor que sentia per el Misteri eucarístic anunciat, celebrat i viscut, que es va transformar en amor per el ramat de Crist, els cristians, i per totes les persones que cerquen Déu** [9].

El 19 de febrer recordarem especialment a l'estimadíssim mons. Àlvaro, que en aquesta data celebrava el sant. Confiem en la seva intercessió per recórrer aquest nou any marià, amb el mateix esperit filial amb què el primer successor de sant Josep maria va convocar i va viure altres anys marians, en ocasió de diversos aniversaris de l'Obra. Al dia següent, 20 de febrer, ordenaré de diaques dos germans vostres Agregats. Resem per ells i per tots els clergues.

Fa uns dies, el Sant Pare em va rebre en audiència privada. Li vaig portar l'afecte i la pregària de

totes i de tots, assegurant-li que constantment preguem per la seva Persona i per les seves intencions. Seguim així, ben units al Successor de Pere i també a tots els bisbes, sacerdots i fidels de l'Església. Benet XVI va voler beneir tota la tasca apostòlica dels fidels de l'Obra i a cadascuna i a cadascun.

No cal que us recordi que confio molt en la vostra oració per les meves intencions. Continueu resant amb generositat.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de febrer de 2010.

---

[1] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, febrer de 1955.

[2] Concili Vaticà II, Missatge final a les dones, 8-XII-1965, nn. 3-4.

[3] Sant Josepmaria Escrivà, Converses, n. 87.

[4] Sant Josepmaria Escrivà, Notes d'una homilia, 14-II-1958.

[5] Sant Josepmaria Escrivà, Notes d'una meditació, 15-IV-1960.

[6] Sant Josepmaria Escrivà, És Crist que passa, n. 87.

[7] Sant Josepmaria Escrivà, Notes d'una reunió familiar, 31-III-1974.

[8] Sant Josepmaria Escrivà, Notes d'una reunió familiar, octubre de 1972.

[9] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 5-VIII-2009.